ור' יהודה סבר בהגך פליגי להניח דברי הכל

פסול מאי מעמא גזירה מקצת דמו אמו כל

דמו וכל דמו פסולא דאורייתא דתניא יאמר

להם רבי יהודה אי אתם מודים לי שאם הניחו

למחר שפסול חישב להניחו למחר נמי פסול

ואתא ר' אלעזר למימר אף בזו ר' אליעזר פוסל

וחכמים מכשירין וסבר ר' יהודה להניח מדמו

למחר דברי הכל פסול והתניא אמר רבי

כשהלכתי 16 למצות מדותי אצל ר' אלעזר בז

שמוע ואמרי לה למצות מדותיו של ר' אלעזר

בן שמוע מצאתי יוסף יהבבלי יושב לפניו

והיה חביב לו ביותר עד כן לאחת אמר לו רבי

השוחם את הזבח להניח מדמו למחר מהו

שחרית לו כשר ערבית אמר לו כשר שחרית

אמר לו כשר צהרים אמר לו כשר מנחה אמר

לו כשר אלא שר' אליעזר פוסל צהבו פניו של

יוסף הבבלי אמר לו יוסף כמדומה אני שלא

כיווננו שמועתינו עד עתה אמר לו יו רבי

הן אלא שר' יהודה פסול שנה לי וחזרתי

על כל תלמידיו ובקשתי לי חבר ולא מצאתי

עכשיו ששנית לי פסול החזרת לי אבידתי זלגו

עיניו דמעות של רבי אלעזר בן שמוע אמר

אשריכם תלמידי חכמים שדברי תורה חביבין

. עליכם ביותר קרא עליו המקרא הזה ימה

אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי וגו' הא

מפני שר' יהודה בנו של ר' אלעאי ורבי

אלעאי תלמידו של ר' אליעזר זו לפיכך שנה

לך משנת רבי אליעזר ואי סלקא דעתד דברי

הכל פסול אתנייה מאי החזרת לי יו אבידתי

איהו פלוגתא קאמר ליה אלא מאי כשר ור'

אליעזר (6) פסול פוסל אתנייה אי הכי מאי הא

מפני יו יי (פלוגתא) אנן נמי פלוגתא קא

מתנינן אלא לעולם דברי הכל פסול אתנייה

ומאי החזרת לי אבידתי יו דהדר ליה מיהא שום

יפסלות בעולם: מתני' לא איצק לא בלל

ולא פתת ולא מלח ולא הגיף לא הגיש או

ים שפתתן יפתים מרובות ולא משחן כשירה:

גמ' מאי לא יצק אילימא לא יצק כלל

עיכובא ₪ כתב בה אלא לא יצק יכהן אלא זר אי הכי לא בלל גמי לא בלל

כהן אלא זר הא לא בלל כלל פסולה

שימה מקובצת

למצת מדותי כו' למצת מדותיו: כ) עד אחת: גן הן הנאפות כמו מחבת או מרחשת וכן פי׳ בחומש ולקמן משמע דכולן באות חלות אלא שהמנחת סולת היתה נקמצת קודם אפיה ומ"מ בכולן היתה פתיתה: ע] עיכובא כתיב: י) הן ר׳ הן ב' הן ל) דברי הכל פסול אתנייה ליוסף הבבלי מאי החזרת לי אבידתי הא. אות ה' ותיבת לר' נמחק: יע] פסול: איהו נמי. ר' אלעזר בן שמוע: פלוגתא קאמר ליה. כשאר התלמידים שלא הודו ליוסף , הבבלי דדברי הכל פסול: ור ויוצק שמז ובולל: וחודר ויוצק שמן ובולל: מון לא יצק לא: מון מה"ד שפתתה: יו) ופתתן פתים מרובות: ימן דהא נאמרה יציקה בויקרא במנחת: ימן מקום שחזר ושנה במנחה אינו אלא לעכב ל"א דכתיב אינו אלא לעכב ל"א דכתיב והשאר נמחק: כֹּן יחידה. ופי יה לא נהירא לרבינו ניסים דא״כ הוה ליה למימר כאחת ולא עד אחת והוא גרים עד לאחת פי׳ עד מאד וחבירו בזבחים בפרק השוחט הפסח בובחים בפרק השוחט הפסח בתוספתא אמר רבי פעם אחת היינו [יושבים] לפני אחר היינו [יושב לפניו אסי הבבלי והיה יושב לפניו אסי הבבלי והיה חביב לו עד לאחת, קצרתי: כל) לא יצק לא בלל, ג' מתנות שמן היי שם אחד מתן שמן קודם הסולת ואח"כ נותן שמן . ובלל וזהו בלילה ואח״כ נתינת שמן שלישית ושמה

דמו וי"ל לשתות כל דמו נמי לא משתמע שלא יעשה

באכילה לאחר שהעלן ומשלה בהן האור שאינם אלא ללויין בעלמא ולא דמי להניח דמשמע שלא יעשה זריהה כלל ועוד באימורים לא מיפסיל זיבחא אם לא הוקטרו ומיהו בעל מנת להניח אימורין למחר או להוליאם לחוץ היה פוסל ר׳ יהודה כדתנן בובחים בפרק כל הפסולין (דף לה:) ושמא טעמא משום דגור להנית כל האימורים אטו להניח כל דמו: עד אחת. במגילת סתרים דרבינו נסים גרים עד לחחת פירוש עד מאד כדמתרגמינן מאד לחדא וי"מ עד אחת עד הנפש שנקראת בן יחידה והשתח משמע הכח שרבי למד הרבה מרבי אלעזר בן שמוע וקשה דבסוף הערל (יבמות ד' פד.) אמר רבי כשהלכתי ללמוד תורה אצל רבי אלעזר בן שמוע חברו עלי תלמידיו כתרנגולין של בית בוקיא ולא הניחו לי ללמוד אלא דבר אחד במשנחינו ושמא מעשה זה היה אח"כ תדע דהתם האמר ללמוד תורה והכא האמר למלות מדותיו: אלא לעולם דברי הכל פסול אתנייה. לפי מסקנא זו לא נוכל להוכיח לשום תנא פיגול () כר׳ אליעזר ותימה דבפ"ב דובחים (דף כו:) תנן השוחט את הזבח לאכול כזית מעור שתחת החליה למחר פיגול וחייבין עליו כרת וקאמרינן בגמרא סברוה דעור האליה כאליה דמי ם) דקא מחשב מאכילת מזבח לאדם אמר שמואל הא מני רבי אליעזר היא דאמר מחשבין ש מאכילת אדם כו' וכמו כן קשיא מרבי יוחנן דלעיל דמפרש טעמא דרבי אליעזר מקרא ושמא לית להו מסקנא דהכא ועוד יש לתרך דקסבר 🕫 שמואל דלכולהו תנאי הוי פיגול והשלשה מחלוקות בלהניח אבל בהנך הוי פיגול בין לתנח קמח בין לרבי אליעזר 6 אבל לרבי יוחנן לא נוכל לומר כן דהא בחדא מילתא קאמר ר"י דמודה רבי אליעזר שאין ענוש כרת ואין שני דבריו של רבי יוחנן יכולים להתקיים שלריך למלוח שני תנאים אליבא דרבי אליעזר דחד פסל וחד מפגל ולמאי דאסיקנא דברי הכל פסול אתנייה לא משכח להו:

בא] לא מלח ולא הניף ולא הגיש.

פתת אלא כדי קמילה כשר כדאמרינן באלו מנחות (לקמן דף עב:): לא לא דקדק בסדר דתנופה קודמת למליחה כדתניא 🗣 סוטה (דף יט.) והניף והגיש קמך ומלח והקטיר ועוד אמרינן בגמרא לקמן (דף כ.) דאין קרב אנל לומר לא מלח כהן אלא זר וכי תעלה על דעתך שזר

והתנן

ור' יהודה סבר. בשתיה הוא דפליגי רבון משום דחישב במידי דלאו בזירה מקצת רמו כו'. מימה בלשתות מדמו נמי נגזר אטו כל דאמיי פייע מהי משליים מיישר הליים: אורחיה אבל בלהניח דברי הכל פסולה: גוירה. דמחשב להניח מקצם דמו אטו כל דמו וכל דמו פסולה דאורייתה הוא כדמפרש זריקה כלל אלא אחר זריקתה ישתה וא"מ ש לאכול אמאי מודים ליגזור במסכת זבחים בפ׳ כל הפסולין (דף לו.) תרי קראי כתיבי בנותר כו׳: אטו כל אימורים דהוי פסולא דאורייתא וי״ל דההיא נמי אפשר למלום מדומי. לידע מילוי מלמודיי

ומאפה שכולן באות עשר עשר ומלוה לפותתן כולן ואח"כ קומץ וזה אם לא

הניף. במנחת חוטאט וקנאות דטעונות תנופה בפרק כל המנחות

ולשאל ספיקותיי: למלות מדותיו. ללמד ולמצות מה שר' אלעזר חכם ממני: והיה חביב. יוסף לרבי אלעזר וספרוי) בהלכות עד שהגיעו להלכה אחת של זבחים. לשון אחר והיה חביב ליוסף כל מה שרבי אלעזר מלמדו עד שהגיעו להלכה אחת: להבו פניו. מחמת שמחה: שלה כיוונגו שמועתינו. כלומר דלא סליק לך אליבא דהילכתא כל דאמרי לך עד השתא: יו רבי הן. כוונת וכוונת אלא משום הכי להבו פני השתא שר' יהודה פסול שנה לי: ולא מנאמי. והייתי מתיירא שתח שכחתי: הא מפני. הא משמע לשון טעם. כלומר הרי מפני שרבי יהודה בנו של רבי אילעאי ורבי אילעאי תלמידו של רבי אליעזר כדאמרי׳ במסכת סוכה בפרק הישן (דף כו:) מעשה ברבי אילעאי שהלך להקביל פני ר' אליעזר כו': שנה לך משנת רבי אליעור. ולא שהלכה כן אלא חביבה היתה עליו ושנאה לך: ואי סלקא דעתך רבי יהודה דברי הכל יא] פסולה אתנייה. לרבי יוסף הבבלי מאי החזרת לי אבידה הא לא אמר ר' אלעזר בן שמוע כר' יהודה וקשיא למאן דאמר לעיל ר' יהודה סבר להניח דברי הכל פסול יב]: אלא מאי. אתנייה ר' יהודה כשר לרבנן ור' אליעזר פוסל א"כ מאי הא מפני דמשמע מפני שחביבה עליו שנאה ולא שהלכה כן היא הא אנן נמי יג] דברי ר״ה בן שמוע פלוגתה מתנינן לר' יהודה (בובחים דף לו.): בותבר' לא ילק. היינו יליקה אחרונה דבתחילה נותן שמן בכלי ואח"כ סולת יד] ובולל וחוזר ויולק שמן והכי מפרש בפ׳ אלו מנחות נקמלות (לקמן עד:): שו] (לא ילק) לא בלל כשר ח. וכגון שנתן כל הלוג במתן הרחשון שהוח קודם לעשייתה דאיש) חיסר שמנה אמרו בפ' המא (לעיל יא.) פסולה: לא פתח. ישנאמר פתות אותה פתיסי). ואע"ג דבמנחת מחבת הוא דכתיב ה"ה לכל המנחות הנאפות תחילה כגון מחבת ומרחשת

 ל) [זבחים לו.], ב) מוספתה דובחים ספ"ב, ג) [שחרית אמר לו כשר להרים כו" מנחה כו" ערבית א"ל כשר אלא שר"ה כל"ל וכ"ה בתוספתא], **ד**) מאי הא מפני הא אנן. ז"ק, ה) פסול בס"י, ו) ולקמן כ.], סופול כפרי, () [לקמן כ],
ז' היח ופכב, ח) בשקו ביק,
ז' היח ופכב, ח) בשקו ביק,
ז' ביצוק ביק,
ז' בשקו ביי,
ז' בשקו ביק,
ז' בשקו ביק,
ז' בשקו ביק,
ז' בשקו ביק,
ז' בשקו בין,
ז' בשקו בין, אדם כו'. נ"ק, פ) נמי שמואל. נ"ק, ל) [אלעור רש"ש]. ליק, 6) ולמעור רשישן, קלפיני שם לא זמר ומלח לאל כך ליחל שם מדיף והגיש קמן והסקטיר גם בנחול שם ממפרש המשבה גם כמשוה ממחשית גם בכיית בפייג דין שו מחלי סושה אשר השתיק ממעום הובתוח לא טוכר חידי מולחה ורלחיו שבם כסנהדרין מולחה ורלחיו שבם כסנהדרין מולחה ורלחיו שבה מתו וולה תוס' הניף והגיש קמץ ומלח והקטיר ע"ש א"כ נראה להדיא דסוטה יט. וגם בגמ' דשסו.

תורה אור השלם מָה אָהַבְּתִּי תוֹיְרְתֶּךְ כָּל הַיוֹם הִיא שִׂידְוּתִי:
תהלים קיט צו

הגהות הב"ח

(A) גמ' ור' אליעזר פוסל אתנייה כל"ל וחיבת פסול נמחק: (E) רש"י ד"ה לא וכני בשתוחה הח"ב

מוסף רש"י

י אי אתם מודים לי שאם הניחו למחר שפסול. דדם נפסל בשחיעת החמה

(שם סא.): לא הגיש. בקרן דרומית מערבית כדמפרש בשמעתא [יט:] (כ) פתתה. לחחר מזבח והיינו משום שהיתה המליחה אחר תנופה והגשה: אפייתן פותתן וקומץ כדמפרש באלו מנחות (לקמן דף עה.). ופתתן יין מרובות גדולות יותר מדינן המפורש באלו מנחות נקמלות (שם דף עה:) מנחת ישראל כופל אחד לשנים ושנים לד': ולא משחן. אותן הטעונות משיחה כדכתיב ורקיקי מלות משוחים בשמן (ויקרא ז): גבל ערובא כחיב בה. דהא יה! נאמר יליקה במנחת הסולת ונשנית במנחת מחבת ואמרינן לקמן (דף יעי:) כל מקום "ב" שהחזיר ושנה הכתוב בתורת מנחה אינו אלא לעכב. אי נמי דכתיב (ויקרא ב) וילקת עליה שמן מנחה היא היא היא מנחה ולא שלא ילק מנחה דכל היא עיכובא. ואף על גב דדרשינן ליה באלו מנחות (לקמן דף עה.) למעוטי מנחת מאפה מיליקה שמעינן נמי עיכובא מימיה: